

само можеше да ме види: припоржчяхъ му баща си, майка си, и едно по едно сичките лица, които ми бѣхъ драги; и ми се струваше да ми отговаря: «Имай увѣреніе у добрината ми!» А азъ извиквахъ: «Да! имамъ увѣреніе у добрината ти!»

Свършихъ молитвата си съвсѣмъ умилень, утѣшенъ, хладнокрѣвенъ къмъ комаритѣ, които ме хапяхъ.

Сжщата тая вечеръ, тогази, когато възпаленото ми въображеніе хванъ да се утишава, и когато комаритѣ ставахъ нестерпими, осѣтихъ пакъ нуждата да си обвнѣж ржцѣтъ и лицето: една идея лоша, ниска, прѣдстави се завчясъ мисълъта ми: уплаши ме, и не можихъ да я отмахнѣ.

Тремерело гледаше да ме накара да съмнѣвамъ Занзе за едно бесчестно дѣло, като ми я прѣдставеше като шпионка на тайнитѣ ми, нея, тая непорочна душа, която нѣмаше никаква идея за политика и не щеше никога да чюе да се говори за нея.

Не можяхъ да имамъ какво съмнѣнне у нея; нѣ трѣбуваше ли да имамъ сжщото повѣреніе у Тремерело? Е какво! ами ако тоя чудатъ бѣше само орждието на прѣдателски растърванѣта! Ами ако нѣкой е писалъ това писмо за да ме повлѣче да направѣж важни открития на новиятъ си приятель! може това мнимо лице, което ми пише, да не сжществува! Може да сжществува! нѣ, въ прѣдателството си да гледа да познаи тайнитѣ ми само за да се избави, като ти открие! Може и да е честенъ човѣкъ, а прѣдателятъ да е Тремерело, който за едно умложяванѣ заплата, ще ни изгуби и двама ни.

Ахъ! колко е скърбно нѣщо, когато човѣкъ не види друго освѣнъ примки, неприятелства; и колко тоя страхъ е естественъ на затворникѣтъ!